Amasya değerlerini unutmuyor

Teşekkürler...

KARAN ÇİFTLİĞİ

LEZZETİN ADRESİ ÖL DİYARBAKIR SOFRASI

Osmanlı Tulumbacısı

ihracatreyonu.com

ÖZEN PERDE

PASTEL KURUMSAL REKLAM ÇÖZÜMLERİ teşekkürler

Karikatürist - Görsel Sanatlar Akif SEVEN'e Teşekkürler...

Ödüllerimiz...

2 Tane Bilgisayar

10 Tane Tablet

10 Kişiye Mansion

"Bizden sonra gelecekler var, onların hamurunu bizler yoğuruyoruz"

Cahit ZARİFOĞLU

Hayatımızda iyi ki tanımışım dediğimiz insanlar vardır. Toplumların hayatında da iz bırakan, kendilerinden sonra gelen nesillere güzel miraslar bırakan değerler vardır. Yollardaki işaretler gibi kendilerinden sonraki nesillere yol gösterirler. Onların yaptıkları ve anlattıkları fikirleri, eserleri önümüzü bir fener gibi aydınlatır ve yol gösterir. Biz de bu çalışmamızda Amasya'ya değer katan, kendilerinden sonrakilere örnek bir hayat yaşamış, etrafındakilere fikir, yaşayış ve eserleriyle örnek olmuş büyüklerimizden en azından birkaç tanesine vefa göstermek adına yer vermeye çalıştık. Vefa fert için bir kıymet, toplum için huzur ve saadettir inancıyla bu büyük insanların başlattığı güzel işlerin bizler ve öğrencilerimiz tarafından sürdürülmesinin gerekli olduğuna inanıyoruz.

Onları gönüllerde yaşatabilmek ve hayırla yâd edebilmek temennisiyle…

Nurullah Mahmut ÖNER
Amasya Şehit Ferhat Ünelli
Bilsem Müdürü

Bu çalışma öncelikli amacı, Amasya'daki ortaöğretim öğrencilerinin değerler eğitiminde kullanılmak üzere Amasya kültürünü benimsemiş ve bunu davranışlarına yansıtarak diğer insanlara aktaran bazı rol modellerin açığa çıkarılmasıdır. Diğer amaçları aşağıdaki gibi sıralanabilir.

- *Ortaöğretim 9, 10, 11 ve 12. sınıflar Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi ders müfredatında yer alan değerler eğitimi etkinliklerine katkı sağlamak.*

- *Hedef kitle olan öğrencilerin doğrudan katkı yaparak değerler eğitimi hususunda bir ürün ortaya koymasını sağlamak.*

- *Değerler eğitiminde Yakından Uzağa İlkesini dikkate alarak Amasya'da yakın dönemde yaşamış ve topluma mal olmuş kişilerin biyografilerini Amasya kültürüne kazandırmak.*

- *Değerlerimizin kültürümüze olan katkılarını ortaya çıkarma yoluyla yerel tarihin devamlılığını sağlamak.*

Bu amaçlara ulaşmak için

- *Çalışma kapsamında yer alan kişileri belirlenmesi*

- *Belirlenen kişilerin yakınları ile irtibat kurularak ilgili kişilerin biyografilerinin yazılması*

- *Kitapçığın hedef kitle olan ortaöğretim öğrencilerine ulaştırılması öncesi öğrencilerin hazır bulunuşluk düzeyini belirleyen bir anket yapılması*

Sonuçların raporlanması hedeflenmiştir.

Asım Gültekin

Asım GÜLTEKİN'in hayat hikayesine ait anlatacaklarımız ailesi ve arkadaşları ile yaptığımız röportaja dayanmaktadır.

Asım GÜLTEKİN, 1975 yılında Amasya'nın Taşova ilçesinde doğdu. Babası Eyüp Sabri GÜLTEKİN ve annesi Emine GÜLTEKİN'in yedinci çocuğuydu. Konuşmaya geç yaşlarda, 3-3,5 yaşlarında, başlamasına rağmen okur-yazarlığı etrafındaki çoğu kişiden daha iyiydi. İlkokul yıllarında arkadaşlarının çizimleri gibi küçük eserler taşıyan dergilerin basımı ile uğraştı. Aile düzenine aykırı sayılabilecek bu çocukluk dönemlerinde ona yön veren hocalarından biri ilkokul öğretmeni Mehmet ÇETİN'di. Yazdığı yazı ve şiirleri gazetelere "Taşovalı Asım" ismi ile gönderirdi.

Asım o yıllarda 10-11 yaşlarındaydı. Yazıların içeriği ve üslubundan olsa gerek bu yazıların bir çocuk tarafından yazıldığını tahmin etmek herkes için çok güçtü.

Asım Gültekin, sağ tarafta ayaktaki delikanlı

Herkesin yetişkin sandığı bu Taşovalı Asım'ın kim olduğu ortaya çıktığında yayınevi görevlileri bu duruma oldukça şaşırmışlardı.

Gelgelelim, 5. sınıfı bitirdikten sonra Kartal İmam Hatip Ortaokulunu kazanması tüm düzeni derinden sarstı. Annesine düşkün olan Asım'ın okula gidip gitmeyeceği konusundaki karar, babasının destekleri ile olumlu yönde oldu. Ve Asım GÜLTEKİN, on bir yaşında evden ayrılıp İstanbul'a gitti. Ortaokulu bitirip liseye başlamış; lisenin birinci sınıfında ise, bazı sorunlardan dolayı Taşova'ya geri döndü ve bu iki yılı burada okuyup liseyi bitirdi.

Bu durumu Mehmet Akif'in dizelerini değiştirerek şöyle ifade etmiştir.

"Asım'ın nesli diyordum ya nesil miymiş gerçek?
Tüh be bunların hepsi çürük, sağlam çıkmadı bir tek."

Lise yıllarında öğrenci arkadaşlarına ve çevresine iyi bir etki bırakmış olmalı ki okul yıllığında onunla ilgili birçok yaşanmışlıklardan bahsedilmiştir. Onunla ilgili araştırmalarımız sonucunda ulaştığımız yıllıkta neler söylendiğine beraber bakalım. "Sınıfın, okulun hatta Taşova'nın en büyük kitap delisidir. Asım'ın 1991'de İstanbul'dan provokatör olarak gönderildiği kanaatindeyim çünkü bu devirde kitaplarla haşır neşir olmak ya delilik tir ya da provokatörlüktür. Hocaları hiç sevmez, sevebileceği bir hocaya rastlayamamıştır. Hocaların onu sevmesini de istemez. Aykırılığı çok sever, sınıfta tahtanın bir köşesini kafasına göre doldurur. O, öğretmenlerin yeterli derecede teşvik edecek yönlerinin olmadığını düşünürdü."

Taşova İlçe Milli Eğitim Müdürü Mustafa Tümer'in aktardığına göre lisenin son iki yılında Taşova' ya döndükten sonra üniversite için İstanbul'a gitmek istediğini belirtiyor. Bunun için o yıllarda Asım'la birlikte İmam-Hatip Lisesinin pansiyonunda akşamları üniversiteye hazırlık için ders çalıştıklarını ifade ediyor.

İstanbul, Asım için her zaman bir cazibe merkezi olmuş ve İstanbul'dan vazgeçememiştir. Bu azmi sayesinde İstanbul'da bir üniversiteyi kazanmıştır. Marmara Üniversitesi Edebiyat Öğretmenliği Bölümünde okuduğu yıllarda aktif bir öğrenci olarak bulunduğu yere canlılık katmaya devam etti. "Fatih'te Seha Neşriyat'ta, İnkılâp Kitabevi'nde dergilerin içinde yüzüyorduk." diyor Asım GÜLTEKİN o yıllar için. Yine o yıllarda yazar Halit BEKİROĞLU da Biat dergisini beş yıl boyunca beraber çıkaran arkadaşlarından biriydi.

Halit BEKİROĞLU "Birlikte okul yurdundan kaçarak üstad Sezai Karakoç'a giderdik. Kitap ve okuma çalışmaları yapardık evlerde, yurtlarda, imam-hatiplerde diğer liselerde… STK faaliyetlerinde, dergicilikte, kitap fuarlarında, panellerde, istişarelerde, projelerde her zaman ya Asım'la olduk ya da yollarımız kesişti. Adeta her taşın altından Asım çıkardı."

Mehmet Akif ERSOY'un eserinde Asım, bir insanda olması gereken tüm erdemlere bürünmüş olan duruşu ve ahlakıyla örnek bir genç olarak anlatılmıştır. Aynı şekilde Asım GÜLTEKİN, kendince Sezai KARAKOÇ ile Taha ismini Akif'te olduğu gibi özdeşleştirmişti. Daha o yaşlarda "Bir oğlum olursa adını Taha koyacağım." diye söylemiş ve ileriki yıllarda sözünü tutmuştu. Böylece Sezai KARAKOÇ sevgisini perçinlemişti.

İnanılmaz bir öğretme ve okuma hevesi vardı. Üniversiteyi bitirdikten sonra elinin değmediği dergi kalmadığı dönemlerde, birçok okulda öğretmenlik görevi yaptı. 2008'de yılın öğretmeni seçildi. Yüzlerce seminer, konferans ve toplantının düzenleyicisi aynı zamanda konuğu oldu. Yörünge, Yedi İklim, Yeni Şafak, Sağduyu, Milli Gazete, Vakit gazetelerine ve Şehrengiz, Düş Çınarı, Kırklar, Gerçek Hayat, Genç, Yörünge, Yedi İklim dergilerine öncülük etti. Cafcaf Mizah dergisinin yönetmenliğini yaptı. Dergiler için öylesine çok yazıyordu ki dergiciliğin aynı zamanda bir hastalık olduğunu söylüyordu. Koşturdu, çabaladı; TÜRDEB, Dünya Dergiler Birliği ve Dünya Bizim internet sitelerini kurdu. Uluslararası dergi fuarlarının temelini attı. Bunların yanında, tam bir sözlük düşkünüydü. Evinde üç yüzden fazla sözlük olduğu biliniyordu. "Birden Bine", "Alışmak Ölümüne Karşı" sağlığında "Uçtun Yine Deli Gönül" eseri ise vefatından sonra basılmıştır

Eserlerinin yanı sıra; yeni bir sözlük yazmaya başlamış, ancak bitirmesine ömrü vefa etmemiştir. Yirmiden fazla ülke ziyaret etmiş, gittiği ülkelerdeki birçok insana yardım ve bağışta bulunmuştur.

Yazmış olduğu Birden Bine adlı eserinde sayıların isimlerinin anlamlarını bulmak için matematiğin net ve kesin direnci onu yormayacaktır. Anlamaları Türkçe olarak bulmaya çalıştığı için kendi içinden bakan bir yaklaşımın gelişmemesi onu el yordamıyla çalışmaya mecbur bırakacaktır. Diğer eseri olan Alışmak Ölümüne Karşı kitabında bir şeylere karşı duruyor ve ters açıdan bakmayı öneriyor. İlk bakışta ters açı gibi görünen şeyin, daha yaklaştıkça her şeyi başkasının gözlüğünden görmeyi alıştırılmış gözlerimiz için en tabii hal olduğu anlaşılıyor.

Yaşadığı dönem boyunca hep sade giyindi ve basit yaşadı; gösterişe, şatafata hiç kapılmadı. Makam mevki gözeterek bir yerlere gelme derdinde olmadı. Kula kul olmadı ve kullardan bir kul olmak için çabaladı. İnsanları birbirleriyle tanıştırıp kaynaştırmak gibi işlerle meşgul oldu. Eksik kalan ne varsa onu tamamlamak için hayatı boyunca mücadele içinde oldu. Kitap okuma sevgisini sadece kendinde görmeyip kitap okumayan insanlara kızardı ve yanında taşıdığı heybesinden bir kitap hediye ederdi.

Evli ve iki çocuk babası olan GÜLTEKİN, 22 Temmuz 2020'de kalp krizi sonucu Yalova'da vefat etmiştir. Asım'ın sevenleri onun ismini hiçbir zaman unutulmaması için bir camiye isminin verilmesini kararlaştırmıştır. Bu süre içerisinde ağabeyinin vefatı nedeniyle cami ismi "ÖMER/ASIM GÜLTEKİN CAMİİ" olarak adlandırılmıştır.

Ansızın aramızdan ayrılışıyla kelimeler boğazımıza düğümlenmiştir. Onu nasıl anlatacağız, nasıl sığdıracağız kelimelere emin değiliz.

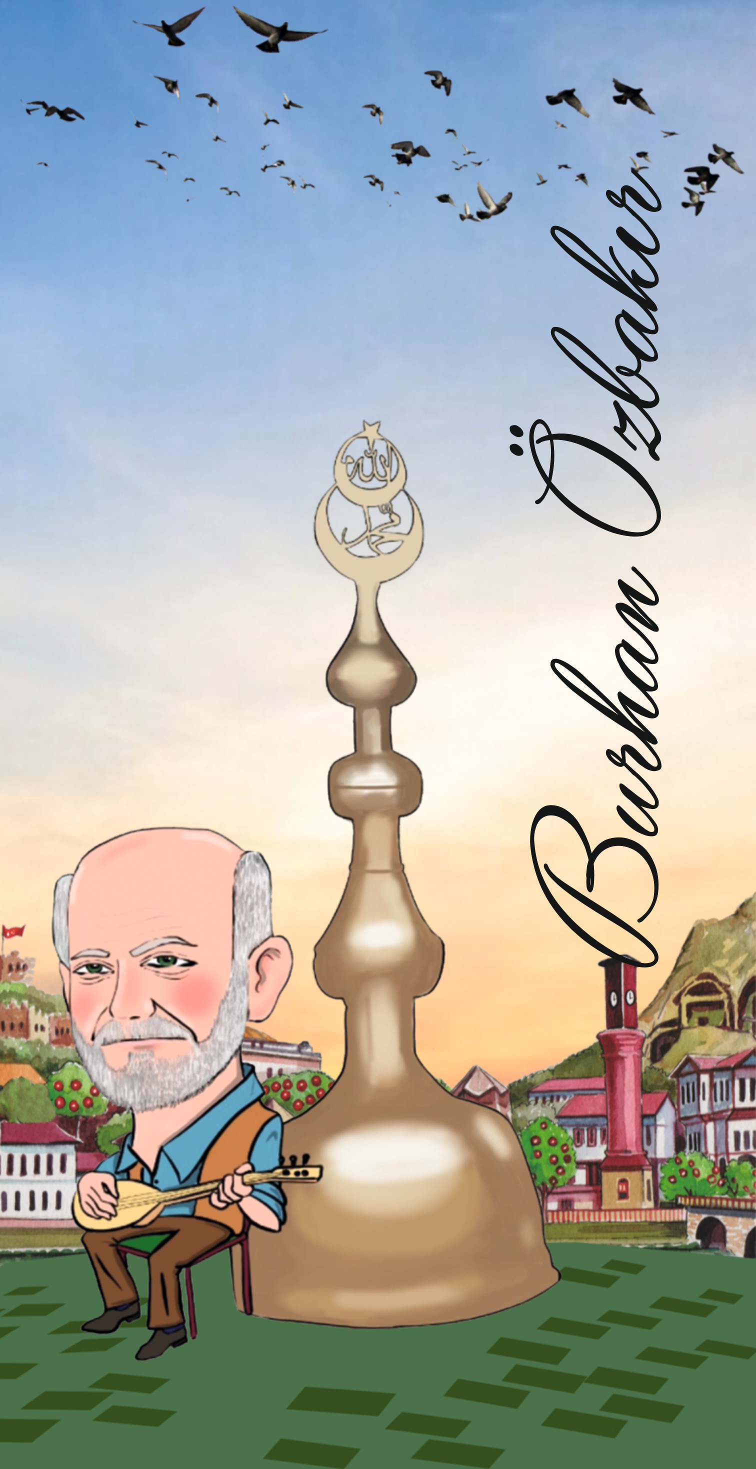

Mavera ekolünün öncülerinden ve "Yedi Güzel Adam" olarak bilinen edebi hareketin günümüzdeki temsilcilerinden olan Rasim ÖZDENÖREN gazetedeki yazısında merhum Asım GÜLTEKİN için şu ifadeleri kullandı:

"Bütün tanıdıkları, dostları gibi ben de şok oldum. Beklemediğimiz bir olaydı. Sağ kolum koptu sandım."

Vefatından bir gün sonra, memleketi Taşova'ya defnedilmiştir. Ölümünün ardından kendini "Asım'ın Nesli" olarak isimlendiren kısım, "Kalemin bize emanet!" diyerek onu anmış ve anmaya devam etmektedir.

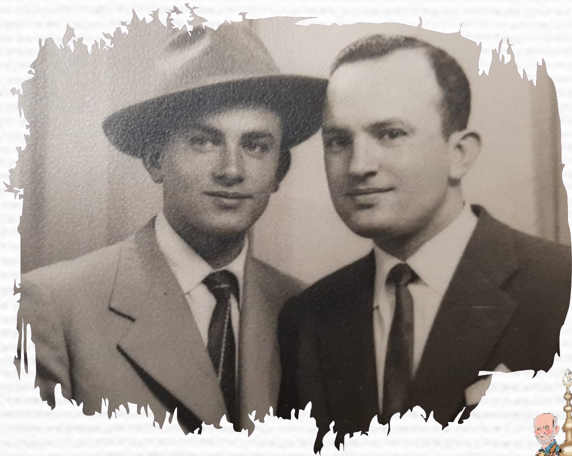

Burhan Özbakır

Burhan ÖZBAKIR'ın hayat hikâyesine ait anlatacaklarımız, onun kızı Zerrin YELKEN ve oğlu Hüsamettin ÖZBAKIR ile yaptığımız röportaja dayanmaktadır.

Burhan ÖZBAKIR, 1935 yılında Amasya'da doğdu. Çocukluğunu müzikle iç içe olan bir ailede geçirdi. Babası Ziya ÖZBAKIR cümbüş, annesi ud, anneannesi armonika çalardı. Burhan ÖZBAKIR, Musiki Cemiyetinde Türk halk müziğine bağlamasıyla, Türk sanat müziğine de yaylı tamburuyla eşlik ederdi. Evde de meşk yaparken kendi çalar, eşi ve çocukları söylerdi. Bütün ailede musiki kültürü vardı.

Burhan ÖZBAKIR, 6 Şubat 1952 yılında 12 lira 75 kuruşa satın aldığı bağlamasıyla müziğe ilk adımını attı. Müzik konusunda ilk hocası Alâeddin PALANDÖKEN ile Saadettin SÜMBÜL'den dersler aldı. Ayrıca 1954'te kurulan Musiki Cemiyeti faaliyetlerine katıldı. İhtilâl döneminde bir süreliğine kapanan Musiki Cemiyeti, sonrasında Musiki Yurdu Derneği olarak yeniden açılarak çalışmalarına devam etti. Burada kendi çocuklarının da yer aldığı Türk Halk Müziği korolarını yönetti. Bu korolarla yurt genelinde koro yarışmalarına katılarak çok iyi dereceler elde etti.

Burhan ÖZBAKIR'ın kendine has bir mızrap üslubu vardı. Türk Halk Müziği formundaki eserlerinde Türk Sanat müziği esintileri hissedilirdi. Askerlik döneminde klarnet çaldı ve batı müziği alanında da kendisini geliştirdi. 1960'ta Şirin ERBEK'le evlendi. Bu evlilikten üç kız, bir erkek çocukları oldu. Ailede müzik kültüründen etkilenen çocuklarıyla birlikte Musiki Cemiyetinde yer alarak çalışmalarda bulundu.

Aynı zamanda Halk Eğitim Merkezinde de Türk halk müziği koro şefliği yaptı. Bu görevi esnasında eserleri nota ile öğretip onların en düzgün şekilde icra edilmesini sağlardı. Oluşturduğu korolarda, disipline çok önem verirdi. Ayrıca sürekli yeni metotlar uygulardı. Çok sesli denemeler de yaptı. Bunlar o dönemin koro kültürü için yeni anlayış ve yaklaşımlar demekti.

Türkü derleme çalışmalarını Burhan ÖZBAKIR şu şekilde anlatmakta:

"Bugüne kadar birçok türkü derledim, derleme esnasında pek çok güçlüklerle karşılaştım ama memleketime kazandırdığım türkülerin kabul görmesi ve beğeniyle dinlenmesi bana moral oldu ve sonraki çalışmalarımda beni motive etti. Türkü derleme çalışmalarında özellikle türkünün başka bir türküye benzememesine, varsa mutlaka hikâyesinin de aktarılmasına, bir de söz ve müziğin mahalli olmasına dikkat ettim.

İlk derlediği türküyü, Kuba Mahallesi'nde isminin açıklanmasını istemeyen, kimden alındığının belirtildiği kısmına "Musiki Cemiyetinden deyin." diye ısrar eden bir hanımefendiden aldı. Bu ilk derlediği türkünün hocaları tarafından da beğenilmesi üzerine daha büyük bir gayrete geldi.

1988 yılında kendi eserlerinin de yer aldığı "Amasya Türküleri" adlı kitabının ilkini yayımladı. Eserlerinin her birinde, bir yaşanmışlığın izi görülmekteydi. Örneğin, kızının bir başarısı üzerine ani bir sevinçle "Birincilik" oyun havasını ve misafir olarak katıldığı bir düğünde "Kınalı da Pabuç Giyerler Ziyere Güzelleri" adlı türküsünü anında besteleyerek sanatçı yönünün üstünlüğünü herkese gösterdi. O dönemlerde TRT repertuvarında, sadece anonim halk müziği eserlerine yer veriliyordu. Sözü ve müziği kendisine ait olan bazı eserleri, Türk Halk Müziği repertuvarına kazandırmak amacıyla anonim eserler gibi göstermiştir.

Daha sonraları Amasya'ya ait tasavvuf müziği eserlerini de derledi. Derlediği bu ilahilerin notalarını yazarak Amasya Belediyesi tarafından "Anadolu Amasya İlahileri" adlı cd'de toplanıp kayda alınmasında kaynaklık etti. Musiki Cemiyetinde koro çalışmaları yaptığı sırada, Seyit AL ve Yaşar TOPÇAM gibi TRT sanatçılarını yetiştirdi. "Kar Kalmadı Amasya'nın Dağında", "Ocağında Közüm Var", "Ne Sorarsın Derdim Bana" gibi türkü formunda pek çok beste yaptı ancak, "Gül Muhabbet Dalı mıdır?" adlı Türk Sanat Müziği bestesinin, kendisinde ayrı bir yeri vardı. Bu eser, 2014 yılında TRT tarafından 'Yayınlanabilir' belgesi alarak kuruldan geçmiştir. 2007 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından 'Mahalli Sanatçı' unvanını, Milli Eğitim Bakanlığından da 'THM Jüri Üyeliği' belgesi almıştır.

Sanatçı yönünün yanı sıra zanaatla da uğraşırdı. Babasından gelen bakırcılık mesleğini icra ederken mesleğini geliştirmek için çok uğraştı. Zanaatını da sanatını da çok sever, işini büyük bir aşkla yapardı. Ona göre başarısının sırrı buydu. Çocukluğunda dükkâna gidip kap sildiğinden bahsederdi. Hep kendini geliştirme eğiliminde oldu. Bir gün, İstanbul'a bakırcılıkla ilgili ürün almak için gittiği bir dükkânda üst kattan gelen sesi merak edip yukarı çıkar ve oradaki torna tezgâhını görür. Sırf işini daha iyi icra edebilmek için İstanbul'dan torna tezgâhı alarak sıvama ustalığını öğrenmek için Kahramanmaraş'tan usta getirtti. Zanaatın inceliklerini öğrenmek istiyordu ve zaman içerisinde bunu en iyi şekilde yaptı. Sabırlı ve tutkulu şekilde işini sürdürürken, bakırı ham maddeden mamul maddeye dönüştüren bir tesis kurdu. Bakırdan birçok ürün yapmasına rağmen daha sonra sağlık sorunları sebebiyle imalathanesini ortak olduğu abisine devretti. İşine ferdi olarak devam etti.

Özellikle yaptığı kubbe ve minare âlemleriyle ünlendi. İşinde çok hassas ve pratik olduğundan, yaptığı el işçiliği âlemlerin montajında neredeyse ustalara sadece yerine vidalamak kalıyordu. İşindeki titizliğinden dolayı çok sayıda usta kendisiyle çalışmayı tercih etti. Zanaatını, sanatı için de kullandı. Kendi tamburuna bakırdan tekne yaparak müziğe farklı tonlar ekledi.

Amasya sevdalısı bir insandı. Memleketine hiçbir karşılık beklemeden yapmış olduğu birçok hizmetler vardır.

Amasya'nın tanınması ve sevilmesinde bir nevi gönüllü kültür elçiliği yaparak birçok turistin ve program yapımcısının gönüllerine dokunmuştur. Sevgi ve muhabbetini tamamen Amasya'ya adamış bir gönül insanı olarak mülki idare amirlerince de sevilmiş, değer görmüş ve takdir edilmiştir.

Mesleğinin ve sanatının dışında ailesine çok değer verirdi. Hayatını sanatına, zanaatına, memleketine ve ailesine adayan bu güzel insan geride pek çok eser bırakarak 25 Eylül 2020'de hayata veda etti.

Zanaatkâr ve sanatçı Burhan ÖZBAKIR'ın bestelediği bir şiirin şu dizeleri ile yazımıza son veriyoruz:

"Yaşımı gösterir başımda aklar,

Elbette, bu gönül bir emel saklar.

Vaktinde beni de alsın topraklar,

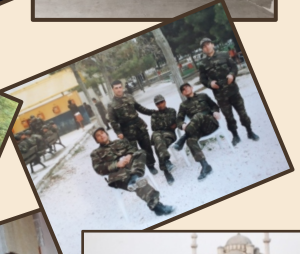
Benim de bu yolda ömrüm tükenir;

Adıma bir varmış, bir yokmuş denir."

CERİDE-İ İZDİVAÇ
Asım GÜLTEKİN
Düğün davetiyesini bir dergi olarak çıkarttı

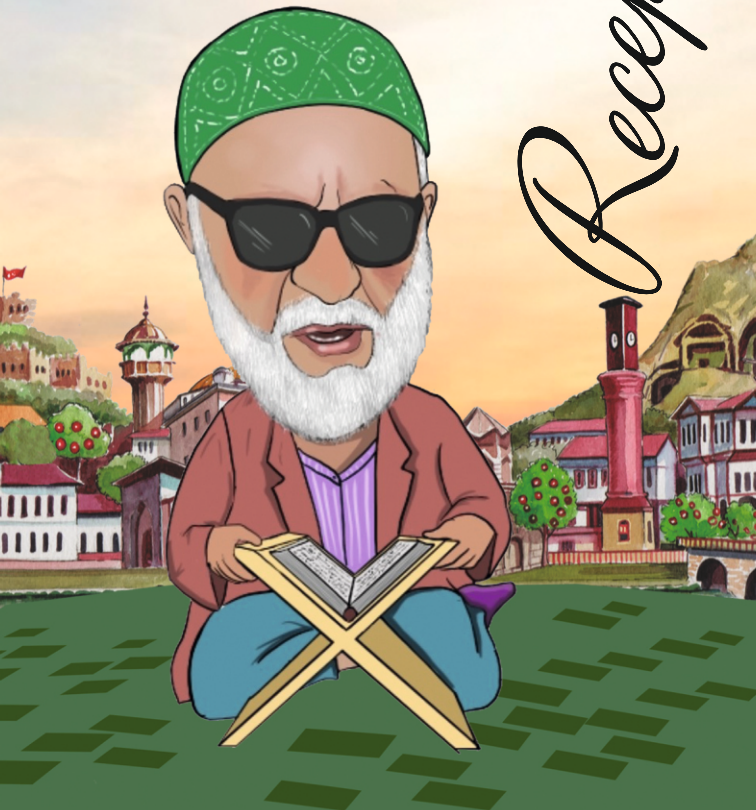

EL HAC EL HAFIZ
RECEP KATIRCI
HOCAEFENDİ
01.01.1941 07.11.2020

Recep Katırcı

Recep Katırcı, İkinci Dünya Savaşı devam ederken Samsun'un Lâdik ilçesinde 1 Ocak 1941'de, kendi tabiriyle soğuk bir kış gününde dünyaya geldi. Ekonomik durumu pek de iyi olmayan bir ailede çocukluk geçirdi. İki erkek, bir kız kardeşi vardı. Çocukken bile arkadaşlarıyla ezan okunduktan sonra abdest alıp camiye giderlerdi. Ailenin en büyük çocuğuydu Ama Hafız Recep Katırcı. Altı buçuk yaşında menenjit hastalığına yakalandı. İlk gittikleri doktor hiçbir şey olmadığını söyledi. Gözleri şişti ve yanmaya başladı. Annesi ona çeşitli geleneksel tedavi yöntemleri uyguladı. Gözleri ceviz gibi şişmiş, annesi sirkeli bezleri alnına koyarak onu iyileştirmeye çalıştı fakat gözlerini kurtaramadı. Bu tedavi sonunda ateşi düştü fakat gözlerini açtığında göremiyordu. Samsun'daki doktorlara gitti. Oradaki doktorlar geç kalındığını söyledi. Bütün yaşıtları okula giderken annesi en azından namaz kılacak kadar dua öğrensin diye onu bir cami hocasına gönderdi. Hoca, onla bir gün ders yaptı. Sonrasında annesine gidip onun olağanüstü bir zekâsı olduğunu ve onu hafızlık yapabileceğini söyledi.

Bu duruma annesi çok şaşırdı. Annesi de Kur'an öğrenmesine çok yardımcı oldu. Daha on yaşında iken hafız oldu. Sabah namazından önce annesiyle kalkar, abdest alır ve Kur'an okurlardı. Annesi hece hece okur, o okumayı bitirince Recep Katırcı okunan bölümü hemen ezberlerdi. Dönemin şartları gereği, görme engelli olarak normal bir eğitim alarak hayatına başlayamadı. Bu eğitim sırasında kendisinin imla hatası yaptığını düşündüğünden dönemin müftüsünden, zaviye kültürüyle yetişen birtakım hocalardan tecvit ve makam derslerini aldı. Fıkıh, kelam, tefsir, siyer, hadis ve akait derslerini gördü.

Onun tabiriyle kürsü hayatı, on yaşında ramazan ayında her gün mukabele okumasıyla başladı. O kadar güzel Kur'an okuyordu ki uzak yerlerden bile merak edip gelenler oldu. İlkokul, ortaokul ve liseyi dışarıdan bitirdi. Üniversite sınavına girmek istedi fakat o zamana kadar görme engelli hiçbir kişi buraya kadar gelemediği için girebileceği bir sınav yoktu. Sonrasında "Madem ben sınava giremiyorum, bana bir görev verin." diyerek talepte bulundu. İlkokul mezunları birçok yerde müftülük yaparken o, bir lise mezunuydu. Diyanet İşleri Başkanlığına başvurdu. Bunun üzerine belli bir süre bekletilince Diyanet İşleri Başkanlığını mahkemeye verdi. Mahkemeyi kazandı ve Diyanet İşleri Başkanlığı, onu 1969'da Amasya Suluova Kur'an Kursu öğretmeni olarak atadı. Amasya bölgesindeki gözü görmeyen ilk hafızdı. Dini konularda müftülerin bile üstünde bir bilgiye sahipti. Tüm çevredekiler Recep Katırcı'yı tanımaya başladı, gözleri görmeyen birinin bu kadar çok şey bilmesi insanların dikkatini çekti. Bu süreçte Suluova'da hafız sayısı ciddi bir şekilde arttı. Öğretmenlik yaparken dahi öğrenmekten vazgeçmedi. Her cuma vaaz verir ve bütün ilçe onu dinlemeye gelirdi.

Suluova'da öğretmenlik yaptığı yıllarda mesai saatleri dışında insanlara faydalı olabilmek adına camilerde ya da derneklerde dini konularda okuma etkinlikleri yaptı. Yapmış olduğumuz araştırmada Amasya ve Suluova'da ticaretle uğraşan Zafer Özer ile tanıştık. Zafer Özer, Recep Katırcı ile tanışmasını bu okuma etkinliklerine dayandığını ifade etti. Zafer Özer'in aktardığına göre hocamızın hafızası çok kuvvetliydi.

Osmanlıca dili ağır olan bir kitabı okurken takıldığım yerden paragrafın sonuna kadar eksiksiz bir şekilde okurdu. Hocamla her gün bir temel eser okurduk. İki kere Mesnevi'yi okuduk. En son okuduğumuz kitabın adı Sahih-i Müslim'di. Yeni bir bilgi aldığında çok mutlu olur aşka gelirdi. Normalde insanlar öğrendiği önemli şeyleri not alır altını çizer fakat hocamın görme engeli yüzünden yanında kayıt için kaset taşır, önemli gördüğü yerleri kaydeder ve bu kasetleri kütüphanesine sırayla dizerdi.

Avrupa'da birçok ülkeye gitme imkânı buldu. Almanya, Hollanda, Belçika, Avusturya gittiği belli başlı ülkelerdir. İslam dinini anlattı, farklı dinden insanları İslam dinine çağırdı. Bu yerlerde genç yaşlı demeden herkese İslam'ı anlatmaya çalıştı. Seyahat ettiği yerlere hep ona rehberlik edecek kişilerle giderdi. Yirmi yıl kadar bir süre Almanya'da yaşadı. Sonrasında çocuklarının da isteğiyle 2010 yılında tamamen Türkiye'ye kesin dönüş yaptı. Hayatında çok kez umre ve hacca gitti ve orada rehberlik yaptı.

Recep Katırcı hocamızın öğrencilerinden aynı zamanda TBMM tarafından seçilen Türkiye'nin ilk kamu denetçilerinden olan Abdullah Cengiz Makas Hocaefendi ile ilgili şunları aktardı "Recep Katırcı Hocaefendi kendisini örnek aldığım önemli şahsiyetlerdendir. Kişiliğimizin oluşmasına özellikle manevi dünyamızın zenginleşmesine doğrudan katkısı olmuş bir zattır. Recep Katırcı kimine göre sadece bir hafız, din adamı, hoca ya da vaiz olabilir ama bana göre bundan daha fazladır. Recep Katırcı bana sonsuzluk bilincini kazandıran vizyoner bir rehberdi. Hiçbir işi dünyevi menfaati için yapmamıştır. Allah'ın rızasını gözeterek yapmış ve insanlara faydalı olabilmek için çalışmıştır. Recep Katırcı Hocaefendinin bir çok özelliği burada sıralanabilir ama onun en bariz özelliklerinden birisi de planlı ve dakik oluşuydu. Hiçbir şeye geç kalmazdı. Saat yedide toplanılacaksa ne erken ne geç, tam o saatte orada olurdu.

Belki de hayatınızda görebileceğiniz en planlı ve dakik insandı. Planları kesindi. Her gece 02.30'da kalkar teheccüd namazı kılardı. Her gün saat 07.30'da Kur'an kursunda hazır olurdu. Gününün çoğunu beş vakit namaza göre hazırladığı için günün her saatine ait belli bir planı olurdu."

Yüzlerce hafız yetiştirdi, herkesle eşit ilgilenirdi. Kimseye yük olmadığı gibi, herkese derman olurdu. Kitapları çok sever, öğrencilerine de sevdirirdi. Neredeyse okunan her şeyi aklında tutabilirdi.

İnsana güven veren mübarek insan, şiirleri ile de herkesin yüreğinde yer edindi. Hani derler ya "Kişi yaşadığı hal üzere ölür, öldüğü hal üzere haşrolunur." ifadesinde olduğu gibi hocamız yaşadığı gibi Kasım 2020'de covid-19 hastalığından dolayı Hakk'a yürümüştür. Ölümünden bir yıl sonra 7 Kasım 2021'de, onu anmak için tüm sevenleri kabri başında toplandılar. Her gece kalktığı teheccüd vaktinde hocam uyanacak biz ona kavuşacağız derken o Rabb'ine kavuştu. Hattat Bekir Er, hocamızın mezar taşına "Sonsuzluk Allah'ındır." anlamına gelen "Hüvel Baki" yazısını hat sanatıyla yazmıştır.

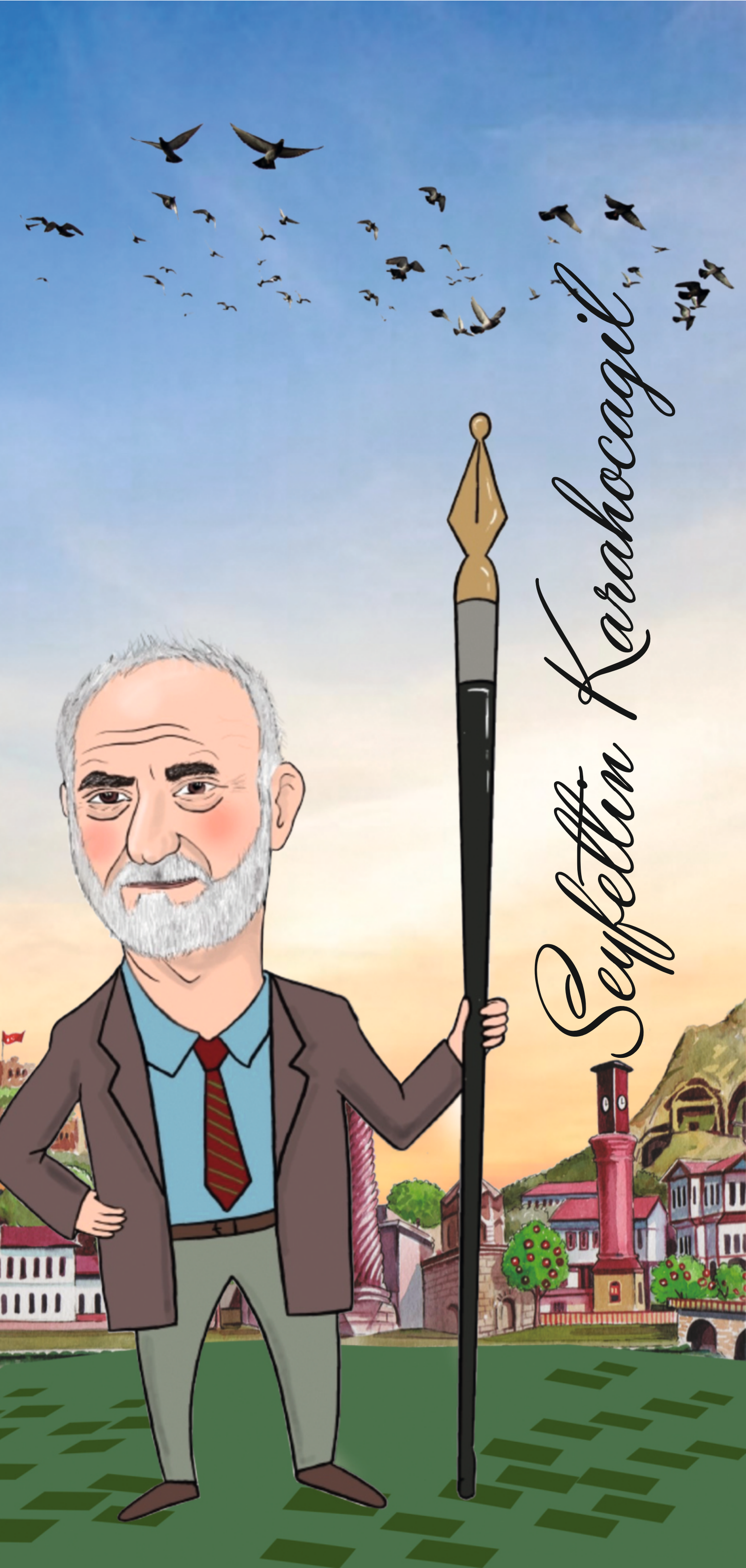
Yazımıza hocamızın öğrencilerinden Zafer Özer'in yine hocamıza ithafen yazmış olduğu şiirden bir bölümle sonlandırmak istiyoruz…

HAFIZ EFENDİ

Bir Hocam Yaşardı
Yakından bilenler Hafız Abi derdi,
Uzaktan tanıyanlar Âma Hafız
Bizim ise Recep Hocamızdı…

İlmiyle Amil muazzam bir alimdi,
Gönüllerin İlacı,
dertlerimizin dermanıydı…
Hastaların, acizlerin sığındığı
bir limandı
Bizim ise her zaman her şeyimizdi…

Seyfettin Karahocagil

Seyfettin KARAHOCAGİL, 15 Şubat 1940'ta annesinin ifadesine göre koç ayında yani 1939 yılının Kasım ayında Erzurum'un Olur ilçesine bağlı Olgunlar köyünde tek katlı toprak damlı bir evde dünyaya geldi. Babasının adı Kalemi, annesinin adı Kıyafet'ti. Adını kendisinden sekiz yaş büyük olan ağabeyi Selahattin KARAHOCAGİL verdi.

Babası; çiftçilikle, zaman zaman yol yapımıyla ve ticaretle uğraşırdı. Dört kardeştiler. Daha çok küçükken evleri yıkıldı. Onu yıkıntılar arasından beşiğiyle birlikte annesi sağ salim çıkardı. Yokluk içinde büyüdü. Köylerinde okul yoktu. "Benim her konuda öğretmenim ve önderim" dediği, üniversite dâhil bütün okulları dışarıdan tamamlayan rahmetli ağabeyi Selahaddin KARAHOCAGİL'den okuma-yazmayı, matematik ve coğrafya gibi dersleri öğrendi. Ağabeyi aynı zamanda kendisini dini ilimlerde yetiştirmiş bir hafızdı. Ağabeyi tarafından yetiştirildiği için bir imamdan da fazla dini bilgisi vardı. Hafız olmasa da Kur'an okumayı ve Kur'an mealini de çok iyi bilirdi. Öyleki, bu öğrendiği bilgilerin seviyesi sayesinde ilkokula üçüncü sınıftan başladı. Şiire meyletmesinde de en önemli sebep her konuda olduğu gibi şiir ve edebiyat konusunda da Rahmetli ağabeyi idi. Kendisine her konuda hocalık yaptığı gibi şiirde de rehberlik yapmıştır. Ağabeyi ile mektuplaşmalarının bile çoğu kez birbirlerine yazdığı şiirlerle olduğunu belirtir onları saklamadığına çok hayıflanırdı. Hatta rahmetli ağabeyinin okul önlüğünün yırtılması üzerine bir gecede terzilikle ilgili kitaplar okuyarak sabaha kadar kendisine okulun en güzel önlüğünü diktiğini söyler, ağabeyinin üzerindeki hakkını her daim anardı.

Orta ve lise tahsilini Köy Enstitüsü Sınavı ile girmeye hak kazandığı Pulur Köy Enstitüsünde 1953'te başlayıp, Köy Enstitülerinin altı yıla çıkarılarak öğretmen okuluna dönüştürülmesi üzerine adı değiştirilen, Yavuz İlk Öğretmen Okulunda 1959'da tamamladı. Piyano ve keman çalmaktan boks turnuvalarına, kayak ve münazara yarışmalarından güreş müsabakalarına kadar çok farklı tecrübeler kazandığı bu dönemde, okulunun kütüphanesi kendi ifadesiyle "ona kucak açtı". Aslında okulu o kütüphanede bitirdim, der ve okul arkadaşları arasında kendisine "Ayaklı Kütüphane" denildiğini iştiyakla anlatırdı.

Okulda edebiyat öğretmeninin etkisi ile divan edebiyatı ile tanıştı ve Baki, Fuzuli, Şeyh Galip' ten etkilendi ama hiçbir zaman aruz vezni ile yazmayı düşünmediğini çünkü şekle, manayı kurban etmek istemediğini söylerdi.

O, şiirde manayı hep önemsemiş; şiirin az söz ile çok şey söyleme sanatı olduğunu, hep zikretmişti. 1960 yılında İlk Öğretmen Okulunu bitirince öğretmenlik ataması için atama istek kâğıdına üç il yazması söylenir. İstek kâğıdına şöyle yazar: "Kıbrıs dâhil şanlı Türk bayrağının dalgalandığı her yerde göreve hazırım."

Öğretmenlikteki ilk görevini Van'ın Başkale ilçesindeki Atlılar köyünde yaptı. Burada görev yaptığı yıllardaki yaşadıklarına ait en çok bahsettiği anısını şöyle anlatırdı: "…İlk dersime girdim. Daha yeni öğretmen olmanın heyecanıyla anlattım da anlattım. Dersin bitiminde öğrencilerden birine adını sorduğumda aldığım cevap, Kürtçede 'Ne diyorsun?' anlamına gelen bir kelime oldu. O zaman anladım ki bu çocuklardan hiçbiri Türkçe bilmiyordu. Başladım onlara Türkçe öğretmeye…"

1960 yılında askeri darbeye şahit oldu. O dönem askeri hükümeti onu köyün muhtarı yaptı. Muhtarlığı süresince askeri yetkililerin köye geldiklerinde ilk başta kendisiyle görüşmelerini istemiştir. Herhangi bir olumsuzluk durumunda yine köylülerin problem yaşamamaları için her zaman ön planda olmuştur. Aradan geçen zamana rağmen köylüler onu hep iyi hatırladığını ifade etmiştir. Çalıştığı köy halkı tarafından çok sevilen bir değerdi, öyleki o köyden ayrılırken bütün köylülerin arkasından gelip ağladığı söylenir.

Üç yıl boyunca hatıratında önemli bir yer tutan sayısız olaylara şahit oldu. Hatta sonradan Başbakan Ferit Melen ile ilkokul müfettişliği sırasında tanıştı ve uzun yıllar süren bir dostluk kurdu.

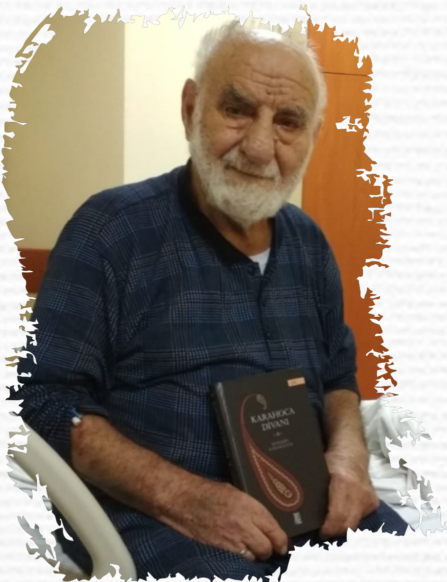
Askerliğini 1961 yılında Sivas'ta yedek subay olarak yaptı. Askerliği sırasında tugay komutanının desteği ile bir askeri birlikte çıkan ilk gazete olduğunu söylediği "Kışla" gazetesini çıkardı. Üç aylık eğitim sonrasında askerliğini yedek subay öğretmen olarak görevli olduğu okulunda tamamladı. 1963 yılında ağabeyinin baldızı olan Bedia Hanımefendi'yle evlendi. Bu vesile ile üç yıllık Van görevi sonrasında Erzurum'a tayin istedi ve Oltu ilçesi Aşağıçamlı köyünde dört yıl, Çamlıbel köyünde ise beş yıl hem öğretmenlik hem de okul müdürlüğü yaptı. Ardından tayinini Amasya'ya aldırdı. Amasya Uygur ve Beldağı köy ilkokullarında aynı zamanda Amasya Merkez Mehmet Varinli İlkokulunda görev yaptı. Amasya Merkez ilçesinde ilköğretim müdür yardımcılığı ve ilköğretim müdürlüğü görevlerinde bulundu. Samsun Ondokuz Mayıs Üniversitesi Amasya Eğitim Yüksekokulu Sınıf Öğretmenliği Ön Lisans programını dışarıdan tamamladı. 1984 yılında emekli oldu. Emekli olduktan sonra da dershanelerde matematik öğretmenliği yaptı.

Öğretmenlik hayatı dışında küçük yaşından itibaren sayısal zekâsı baskın olmasına rağmen edebiyata hep ilgisi vardı.

Daha küçükken Bardızlı Nihani, Çermihli Aşık, Mevlüt İhsani ve Reyhani gibi ustalarla tanıştı. Daha sonra gençliğinde Arif Nihat Asya, Göktürk Mehmet Oytun gibi şairlerle tanışma imkânı buldu. Milli Gazete gazetesinde, milli eğitim konulu hikâyeleri ve bazı makaleleri "Seyfettin Kara" imzasıyla yayımlandı. Diğer bazı dergi ve gazetelerde yazıları "Mustafa Seyfi Kasım" imzasıyla yayımlandı. Bu isim oğlunun adıdır. Bunun dışında "Ben Allah Derim, Çanakkale, Noel Baba Kimin Babası" başta olmak üzere onlarca şiir kaleme aldı. Şiir yazmaya 1978-79 yılları arasında ara verdi. İlk şiir kitabının adı Yunuslaşan Yürekle'dir. yazdığı bütün şiirlerin vefatından üç gün önce yayınlanan KARAHOCA DİVANI adlı eserinde topladı.

Bu kitap yazdığı şiirlerin konularına göre üç bölümden oluşur. Karahoca Divan'ına ait bir dörtlükle yazımıza son vermek isteriz.

"Toprağa söyledik, taşa söyledik.
Kuruya söyledik, yaşa söyledik.
Yazık ki çok kere boşa söyledik.
Zaman; bir nefeste yeldi, götürdü."

Son kitabında karşımıza gelen ilk şiiri, aslında 2017 kaybettiği eşine yazmıştır ve özellikle bu şiirinin insanların kalbine dokunan ayrı bir yeri vardır.

"Benim değil emanetti, Sahibi "O" aldı gitti.
Gel bir düşün be hey gafil, hiçbir nesne senin değil,
Oku, öğren, iyice bil, can da senin canın değil.
Ne cüretle benim dersin, hem bahçeye hem de bağa,
Senin olsa verir misin, sevdiklerini toprağa?
Benim olsa kıyar mıydım, saçının bir tek telini,
Hiç tabuta koyar mıydım, sıkı tutmuşken elini.
Hiç bir nesne benim değil, veren de O, alan da O,
Hakka teslim ol ve eğil, halimizi bilen de O…"

Seyfeddin KARAHOCAGİL, 2020 yılında öğretmenler gününde korona sebebiyle vefat etti.

Kitapçığımızın oluşumunda
kıymetli bilgileri bizimle paylaşan

Gültekin Ailesi'ne
Karahocagil Ailesi'ne
Özbakır Ailesi'ne
Katırcı Ailesi'ne

Teşekkürler